

Sygn. akt VIII GC 1188/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2021 r. w Bydgoszczy według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8 399,92 zł (osiem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty

a) 5 647,17 zł od 3 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty

b) 2 752,75 zł od 30 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 117 zł (cztery tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty

IV. przyznaje r.pr. A. N. kwotę 1 463,42 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści dwa grosze) powiększoną o należny podatek VAT tytułem pełnienia funkcji kuratora dla spółki ustanowionej w trybie art. 69 § 1 kpc, którą wypłacić w całości z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 1188/21 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w B. kwoty 8.682,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się orzeczenia na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona nim wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez strony w dniu 10 października 2017 r., kredytu na działalność gospodarczą. Nadto podniesiono, że uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy (...) S.A. zmodyfikowano nazwę kredytodawcy na (...) S.A. oraz zmieniono jego siedzibę.

Jak podano, celem zabezpieczenia wierzytelności Banku wynikającej zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej, pozwany wystawił weksel własny in blanco wraz z deklaracją w wekslową. W oparciu o umowę kredytu, pozwany otrzymał do dyspozycji określoną w niej kwotę, jednakże do dnia wniesienia pozwu nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w postaci spłaty zadłużenia. Z uwagi na dalszy brak spłaty, powód pismem z 09 października 2018 r. złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt i korzystając z przysługującego mu prawa, wypełnił weksel, wzywając pozwaną spółkę do jego wykupu, wskazując kwotę zobowiązania oraz termin płatności weksla, tj. 02 kwietnia 2020 r. Zobowiązany nie dokonał płatności, w związku z czym powód zmuszony był dochodzić swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego. Konkludując strona powodowa wskazała, że wierzytelność stała się wymagalna 03 kwietnia 2020 r., a także domagała się ustanowienia kuratora sądowego dla pozwanego, z uwagi na fakt, iż dłużnik nie posiada organu uprawnionego do jego reprezentacji.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 07 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII GNc 2296/21, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Postanowieniem z dnia 07 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII GNc 2296/21, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym ustanowił dla pozwanego kuratora procesowego w celu reprezentowania jego interesów w toczącym się postępowaniu w osobie radcy prawnego A. N..

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia, pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając powyższe, kurator reprezentujący pozwanego zaprzeczył twierdzeniom, jakoby powód wystawił weksel w sposób prawidłowy. Nadto zarzucono, iż strona powodowa nie wykazała, jaką kwotę przekazano pozwanemu na podstawie przedmiotowej umowy kredytu, a ponadto nie udowodniła, kiedy to kredytobiorca miałby zaprzestać regulacji zobowiązania. W dalszej kolejności podkreślono, że załączona do pozwu umowa o kredyt na działalność gospodarczą zawarta została przez osobę trzecią wobec stron. postępowania. Wskazano, że przedłożone przez stronę upoważnienia z których wynikało jakoby Ł. W. mógł działać w imieniu i na rzecz pozwanej spółki, obejmowały umocowanie do zaciągania zobowiązań do kwoty 500.000,00 zł. W ocenie pozwanego, zakres upoważnienia nie umożliwiał jednakże udzielenia skutecznego zabezpieczenia w imieniu pozwanego, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Innymi słowy, upoważnienie nie obejmowało umocowania do zaciągnięcia zobowiązań wekslowych. Pozwany zarzucił, że w tym stanie rzeczy uznać należy, iż Ł. W. działał w imieniu własnym. Ponadto, obok podpisu wystawcy weksla brak jest jakiegokolwiek, informacji o tym, w jakim charakterze został on złożony, co również prowadzi do konkluzji, iż wystawca działał samodzielnie. Pozwany wskazał nadto, że brak jest jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie faktycznej wypłaty środków kredytobiorcy, a przy tym w treści umowy kredytu z dnia 09 października 2018 r. widnieją inne kwoty niż te, które powód uszczegółowił w treści wezwania do wykupu weksla. W ocenie kuratora, skoro w treści wypowiedzenia umowy oraz wezwania do wykupu weksla widnieją różne kwoty przedterminowego kapitału uznać należy, iż pozwana spółka dokonała przedmiotowej spłaty.

W dalszych pismach procesowych, strony pottrzymały swoje stanowiska w sprawie, przy czym powód wyjaśnił, iż udostępnione stronie pozwanej środki wypłacone zostały w całości, a ponadto kredytobiorca regulował raty przez 9 miesięcy. Nadto wyjaśniono, że część przedmiotowego zadłużenia została spłacona w dniu 15 października 2019 r., na skutek uiszczenia przez poręczyciela pozwanej spółki gwarancji w kwocie 8.470,75 zł, którą to należność wpłacono po wezwaniu jej do zapłaty, a przed wystawieniem weksla i stąd też wynikała różnica w wysokości roszczeń. Niezależnie od powyższego powód zawniósł również, o ewentualne wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Ł. W..

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2017 r. Ł. W. działający w imieniu i na rzecz (...) sp. z o.o. w B., legitymujący się stosowanym upoważnieniem w tym przedmiocie, zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres w kwocie 20.000 zł, na okres 24 miesięcy.

Ł. W. w związku z udzielonym kredytem w celu zabezpieczenia roszczeń Banku udzielił, działając w imieniu i na rzecz (...) sp. z o.o. (jako pełnomocnik spółki), prawnego zabezpieczenia w postaci:

1. jednego weksla in blanco wystawionego Kredytobiorcy wraz z deklaracją wekslową Wystawcy
2. wskazanego w złączniku nr 1 do Umowy kredytowej udzielonej przez (...) w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis.

Zgodnie z deklaracją wekslową powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zobowiązaniu z tytułu spłaty kredytu.

Ustalono też, że z tytułu nieutrzymania w danym miesiącu wpływów na określonym poziomie, kredytobiorca zobowiązał się do zapłaty prowizji w wysokości określonej w Taryfie Opłat i Prowizji dla Firm.

Dowód: weksel – k. 11 akt (oryginał zabezpieczony w sejfie pod poz. 42/21), deklaracja wekslowa – k. 11v akt, umowa o kredyt na działalność gospodarczą (...) nr (...) – k. 12 – 19 akt, uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. w B. – k. 20 akt, upoważnienie z dnia 10 października 2017 r. – k. 21 – 22 akt, zeznania świadków M. W. i Ł. W. - protokół elektroniczny na płycie CD k. 216 akt.

Powód wypłacił pozwanemu przyznaną mu kwotę kredytu w wysokości 20.000,00 zł.

Dowód: zeznania świadków M. W. i Ł. W. - protokół elektroniczny na płycie CD k. 216 akt.

Uchwałą z dnia 16 maja 2018 r. nazwę (...) S.A. zmieniono na (...) S.A. dokonując też modyfikacji siedziby tego podmiotu.

Okoliczność bezsporna.

Na mocy umowy z dnia 8 marca 2018 r., Prezes Zarządu pozwanej spółki, sprzedała posiadane w niej udziały M. J..

Na mocy uchwały z dnia 9 marca 2018 r., M. W. – dotychczasowy Prezes zarządu pozwanej spółki, została odwołana z pełnienia przedmiotowej funkcji, a w jej miejsce powołano M. J..

Dowód: umowa zbycia udziałów – k. 190 – 197 akt, protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników - k. 198 – 199 akt.

Pozwana spółka zaprzestała spłaty kredytu po uiszczeniu pierwszych 9 rat, w związku z czym powód pismem z dnia 9 października 2018 r., wypowiedział umowę łączącą strony wzywając kredytobiorcę do spłaty zadłużenia w łącznej wysokości 14.810,48 zł.

Pozwana spółka nie spełniła tego żądania.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 30 - 33 akt.

Pismem z 19 marca 2020 r., powód wezwał pozwaną spółkę do wykupu weksla w łącznej kwocie 8.681,57 zł na co składały się należności: 5.647,17 zł z tytułu przeterminowanego kapitału, 942,61 zł tytułem przeterminowanych odsetek, 1.810,14 zł tytułem odsetek karnych oraz 281,55 zł tytułem dotychczas poniesionych kosztów.

Dowód: wezwanie do wykupu weksla – k. 34 – 35 akt, wyliczenia bankowe – k. 113 – 115 akt.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana, a także w oparciu o zeznania świadków.

Zeznaniom M. W. i Ł. W. Sąd dał wiarę w całości, uznając je za jasne i logiczne, a ponadto korespondujące ze zgromadzonymi dowodami.

Na mocy postanowień wydanych w dniu 29 października 2021 r. Sąd pominął wniosek o wezwanie do udziału w sprawie Ł. W. w charakterze pozwanego. Powyższe umotywowane było charakterem niniejszego postępowania i związanymi z tym ograniczeniami w postaci niemożności zmiany przedmiotu roszczenia. Pominięciu podlegał również dowód z zeznań świadka W. J., albowiem w okolicznościach gdy w postępowaniu gospodarczym należy nadać prymat dowodom z dokumentów, a środek w postaci zeznań dopuszczalny jest jedynie wyjątkowo, wobec zgromadzonego materiału dowodowego i niemożności skutecznego doręczenia wezwania, przedmiotowe zeznania były zbędne, a ich dopuszczenie prowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Z tych samych względów, Sąd pominął dowód z przesłuchania osób reprezentujący podmiot prowadzący finanse pozwanej spółki.

Zaznaczyć tu należało również, iż przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie wskazania wymaga, że nie budziło wątpliwości Sądu, iż strony łączyła umowa o kredyt na działalność gospodarczą – (...) na mocy której, kredytobiorca zabezpieczył przedmiotowe zobowiązanie kredytodawcy poprzez wystawienie na jego rzecz weksła własnego in blanco wraz z deklaracją wekslową. Jak podnosiła strona powodowa, pozwany uregulował jedynie część rat, a wobec zaprzestania spłaty, kredytodawca wypowiedział umowę łączącą strony. Następnie, powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej, nieuregulowanej części należności wraz z odsetkami oraz dodatkowymi prowizjami, jednakże zobowiązany nie spełnił tego żądania. W tym stanie rzeczy, część nieuregulowanego zadłużenia spłacił gwarant ((...)), co nie zmienia faktu, iż pozwany pozostał nadal zobowiązany do uiszczenia pozostałej kwoty roszczenia w łącznej wysokości 8.681,57 zł. W kontrze do podnoszonych żądań, kurator pozwanej spółki podniósł szereg zarzutów, a w tym wskazywał, iż Ł. W. nie był uprawnionym do zawarcia przedmiotowej umowy jak i podpisania w imieniu pozwanej spółki weksła in blanco. Niezależnie od tego wskazywano, że powód nie udowodnił, aby kiedykolwiek przekazał kredytobiorcy przyznane mu środki pieniężne. Zakwestionowała również żądanie dotyczące „dotychczas poniesionych kosztów” przez powoda (k.101).

Mając na uwadze powyższe, a także bacząc na zgromadzony materiał dowodowy Sąd w pierwszej kolejności zważył, że w przedmiotowej sprawie podstawę prawną roszczenia powoda mogły stanowić przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 160), ale mając na uwadze zarzuty kuratora konieczne było zbadanie stosunku podstawowego tj. zapisów umowy kredytu.

W myśl art. 8 powyższej ustawy, ten kto podpisał weksel jako przedstawiciel innej osoby, nie będąc umocowanym do działania w jej imieniu, odpowiada sam wekslowo, a jeżeli zapłacił, ma takie same prawa, jakie by miała osoba, której jest rzekomo przedstawicielem. Zasady te stosuje się również do przedstawiciela, który przekroczył granice swego umocowania. Przepis artykułu 101 Prawa wekslowego wskazuje natomiast, jakie elementy musi zawierać weksel własny. Nie ulega przy tym wątpliwości, że warunkiem odpowiedzialności wekslowej dłużników wekslowych jest złożenie własnoręcznego podpisu na wekslu (względnie złożenie podpisu przez pełnomocnika z zaznaczeniem stosunku pełnomocnictwa lub osobę reprezentującą organ z zaznaczeniem jaką pełni funkcję w stosunku do wystawcy weksła).

W przedmiotowej sprawie, powód przedłożył weksel, który został podpisany przez Ł. W.. Nad podpisem umieszczono na wekslu napis „(...)”. Nie budzi wątpliwości Sądu, że Ł. W. pospisywał weksel in blanco jako pełnomocnik pozwanej

spółki. Powyższe okoliczności należy wywnioskować nie tylko z deklaracji wekslowej, ale również z dokumentu pełnomocnictwa, z zeznań tego świadka (k.212v) i zeznań M. W. (k.213).

Sąd Najwyższy przyjął, że zamieszczenie na wekslu oświadczenia indosanta, podpisanego przez jego pełnomocnika bez wskazania stosunku pełnomocnictwa, nie przenosi praw z weksla przez indos. W tej samej uchwale Sąd Najwyższy zaznaczył też, że występowanie w charakterze pełnomocnika musi wynikać z treści weksla (tak też wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie w z dnia 24 listopada 2004 roku, sygn. akt VI ACa 143/03, gdzie wskazano, iż „poprawny sposób podpisu pełnomocnika na wekslu winien zawierać prócz jego podpisu wskazanie „stosunku pełnomocnika”, które z reguły sprowadza się do zamieszczenia na wekslu wprost słowa „pełnomocnik” lub jego synonimów. Nie jest to konieczne tylko wtedy, gdy ze sformułowania treści wzmianki przy podpisie następnego posiadacza weksla nie mają wątpliwości, iż osoba, która ten podpis złożyła, zobowiązała się w nie swoim imieniu”).

Zdaniem Sądu ze sformułowania treści wzmianki przy podpisie Ł. W. następnego posiadacza weksla nie powinni mieć żadnych wątpliwości, iż osoba, która ten podpis złożyła, zobowiązała się w nie swoim imieniu, ale jako pełnomocnik spółki. Chodzi o to, czy wskazanie stosunku pełnomocnictwa w treści weksla należy rozumieć jako konieczność zamieszczenia w dokumencie słowa „pełnomocnik” (ewentualnie słów „zastępca”, „w imieniu...”, „per procura” itp.). W okolicznościach sprawy było to użycie słów: „za spółkę...” co jasno dowodzi w jakim charakterze działał. Gdyby działał jako członek zarządu nie użyłby tych słów.

W ocenie Sądu podzielić należy pogląd, że Sądu Najwyższego w sprawie (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2021 r. II CSKP 20/21) iż wierzyciel, dochodząc wierzytelności wekslowej, nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. W stosunkach między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak złagodzeniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne, wystawca może bowiem - w braku skutecznych zarzutów wekslowych - przeciwstawić zarzuty oparte na jego stosunkach osobistych z wierzycielem, czyli zarzuty dotyczące stosunku podstawowego. Może zatem kwestionować samo istnienie lub rozmiar roszczenia wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, nie dochodzi jednak do zmiany powództwa, ponieważ przedmiotem rozpoznania jest nadal to samo roszczenie wekslowe, a powód jedynie przydaje mu dodatkowe uzasadnienie faktyczne i prawne (wyroki Sądu Najwyższego: z 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06; z 17 marca 2016 r., V CSK 442/15). Innymi słowy, pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty (czyli tym bardziej w sprzeciwie od nakazu zapłaty- przyp. Sąd Rejonowy) może podważać roszczenie wekslowe, kwestionując stosunek podstawowy, a powód może wykazywać, że treść stosunku podstawowego uzasadnia istnienie i rozmiar roszczenia wekslowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2008 r., IV CSK 65/08). W istocie więc nie dochodzi do „przesunięcia” sporu na płaszczyznę stosunku podstawowego, ale do badania tego stosunku w ramach oceny zasadności roszczenia wekslowego.

Sąd podkreśla, że ani bank ani pozwana spółka (reprezentowana w dacie zaciągnięcia zobowiązania wekslowego) nie mieli wątpliwości, że weksel podpisała spółka reprezentowana przez jej pełnomocnika, który miał do tego stosowne pełnomocnictwo. Potwierdzili to świadkowie w zeznaniach. Wynika to z dołączonego pełnomocnictwa dla Ł. W. oraz deklaracji wekslowej.

W ocenie Sądu weksel jest ważny. Nie ma to jednak znaczenia wobec zarzutów kuratora, które skutkowały koniecznością zbadania stosunku podstawowego. Tak samo byłoby gdyby uznać, że weksel był nieważny, jako nieprawidłowo podpisany przez pełnomocnika spółki.

Powód dochodził: kapitału w wysokości 5.647,17 zł, odsetek za okres do dnia windykacji na łączną kwotę 942,61 zł, dalszych odsetek karnych na dzień 02 kwietnia 2020 r., które wyniosły łącznie 1.810,14 zł, a także kwoty 281,65 zł tytułem kosztów (k.113-115). Łącznie dało to kwotę z pozwu czyli 8 681,57 zł.

Zgodnie zatem z normą z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t. jedn. z 2020 r., poz. 1896), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na

warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W świetle przedłożonych przez powoda dokumentów i wydruków, nie ulega wątpliwości, iż wbrew twierdzeniom kuratora, pozwana spółka działając przez pełnomocnika, zawarła skutecznie umowę kredytu, otrzymała środki przyznane jej tytułem kredytu w wysokości 20.000,00 zł, a ponadto spłaciła kilka rat zadłużenia. Na uwagę zasługuje fakt, iż okoliczności te znalazły również potwierdzenie w zeznaniach świadków. Z przedłożonego zestawienia spłat, a także zeznań świadków jednoznacznie wynika, iż na konto pozwanej spółki przelano przyznaną jej kwotę 20.000 zł tytułem kredytu.

Nie budziła ponadto wątpliwości Sądu żądana przez powoda kwota, w zakresie w jakim to obejmowała kapitał oraz odsetki naliczane do dnia jak i po dniu windykacji. Strona pozwana zarzucała przy tym, że żądana należność różni się od kwoty wynikającej z pierwszego z wezwań, co jednakże znalazło uzasadnienie w bezspornym fakcie częściowego uregulowania zadłużenia kredytobiorcy przez (...). W związku z przedmiotową wpłatą, z tytułu kapitału pozostała nieuregulowana dotychczas kwota 5.647,17 zł, którą to Sąd uwzględnił w całości (k.113-115).

Roszczenie strony powodowej, znalazło również swoje poparcie w zakresie w jakim to obejmowało odsetki od nieuregulowanego kapitału. Jak wynikało bowiem z umowy przedłożonej przez powoda, w przypadku kredytu przeterminowanego, kredytobiorca zobowiązany był do uiszczenia maksymalnych odsetek za opóźnienie o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. Wobec powyższego, dokonując stosownej kalkulacji Sąd ustalił, że należne powodowi odsetki za okres do dnia windykacji opiewały na łączną kwotę 942,61 zł. Jeśli zaś chodzi o dalsze odsetki karne, to powód również dokonał ich prawidłowego naliczenia, ustalając, iż na dzień 02 kwietnia 2020 r., wyniosły łącznie 1.810,14 zł. Wobec powyższego, Sąd uwzględnił roszczenie pozwu w zakresie jakim to obejmowało odsetki o łącznej wartości 2.752,75 zł (942,61 zł + 1.810,14 zł). Prawidłowość wyliczeń została zweryfikowana przez Sąd, a ponadto nie była kwestionowana przez kuratora (k.162- pismo kuratora datowane na 10 września 2021 roku sporządzone po wezwaniu przez Sąd do ustosunkowania się do wyliczeń dochodzonej kwoty z pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 28 lipca 2021 roku).

Zarzut przedawnienia (podnoszony w pierwszym piśmie kuratora z ostrożności procesowej) nie był zasadny.

Nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu bankowego cechuje trzyletni termin przedawnienia, ponieważ roszczenie to ma związek z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności. W przypadku rat kredytu należy uznać, że poszczególne z nich przedawniają się więc po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową kredytową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z nich. Jednakże w sytuacji niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo gdy kredyt nie jest spłacany, bank może wypowiedzieć zawartą umowę kredytową. W takim przypadku całość niespłaconego kredytu staje się wymagalna, a pozostałe do spłaty raty, stają się natychmiast wymagalne. Wniesienie pozwu w dniu 30 kwietnia 2021 (k.42) roku przerwało bieg przedawnienia wynoszącego 3 lata dla każdej z rat zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc. Ostatnia rata została spłacona 2 czerwca 2018 roku (k.113- zestawienie spłat) zatem terminy przedawnienia pozostałych rat upłynęłyby z końcem 2021 roku. Tak samo jeśli chodzi o kwoty skapitalizowanych odsetek.

W tym stanie sprawy na mocy art. 69 ust. 1 oraz 81 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, a także w oparciu o postanowienia umowne Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8.399,92 zł (pkt I sentencji wyroku; 5 647,17 zł + 2 752,75 zł).

W pozostałym zakresie, w jakim to roszczenie powoda obejmowało kwotę 281,65 zł, żądanie jako niewykazane, uległo oddaleniu. Sąd zważył bowiem, że zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej, pozwana spółka obowiązana była do regulowania dodatkowych należności, zgodnie z Taryfą Opłat i Prowizji dla Firm (k.16; § 3.09 umowy punkt 4 lit. a). Jak natomiast wynikało z zestawienia opisu kosztów, wskazana powyżej należności obejmowała koszty upomnień

oraz prowizje za zarządzanie i prowizje z tytułu realizacji gwarancji (...). Co jednakże istotne, powód nie przedłożył taryfy o której mowa powyżej, a tym samym weryfikacja jego twierdzeń co do wysokości poszczególnych kosztów była niemożliwa. W tym stanie sprawy, Sąd przedmiotowe żądanie oddalił, czemu dał wyraz w pkt II sentencji wyroku.

O odsetkach od uwzględnionego roszczenia orzeczono w oparciu o art. 481 k.c. zasądzając od kwoty zaległego kapitału, tj. 5.647,17 zł odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wymagalności roszczenia, tj. 03 kwietnia 2020 r.

Co zaś się tyczy odsetek od pozostałej kwoty w wysokości 2.752,75 zł, Sąd przyznał je od dnia 30 kwietnia 2021 r., tj. od daty wniesienia pozwu. Jak bowiem wynika z normy art. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Mając na uwadze powyższe należało zatem dojść do wniosku, że skoro przyznana kwota 2.752,75 zł stanowiła skapitalizowane odsetki, to z kolei odsetki za opóźnienie, mogły być od niej zasądzone najwcześniej od dnia wniesienia pozwu, co miało miejsce 30 kwietnia 2021 r. Wobec tego, roszczenie powoda w zakresie w jakim to od skapitalizowanych odsetek, żądał on odsetek za opóźnienie od dnia 03 kwietnia 2020 r., nie zasługiwało na uwzględnienie i uległo oddaleniu.

Na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu, albowiem uległ on stronie przeciwnej tylko co do nieznacznej części obejmującej kwotę 281,65 zł oraz część odsetek.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 4.117,00 zł. Na powyższą kwotę składało się: 1.817,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, 1.800,00 zł z tytułu zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora oraz 500,00 zł tytułem łącznej opłaty sądowej od pozwu.

Sąd w punkcie III sentencji wyroku zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku (Dz. U. z 14 marca 2018 roku, poz. 536) w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, Sąd w pkt IV sentencji wyroku przyznał radcy prawnemu A. N. wynagrodzenie w kwocie 1.463,42 zł podwyższone o podatek od towarów i usług, tj. łącznie 1.800,00 zł. W zakresie powyższego rozstrzygnięcia, niniejszy Sąd miał na uwadze Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2021 r. (sygn. III CZP 68/20, LEX nr 3251984), z której to wynika, że wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązanego do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku. W tych okolicznościach kwota 1.463,42 zł podwyższone o podatek od towarów i usług, tj. łącznie 1.800,00 zł uwzględnia nakład pracy kuratora i stopień skomplikowania sprawy mają na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku (Dz. U. z 14 marca 2018 roku, poz. 536) w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Sędzia Tadeusz Górka